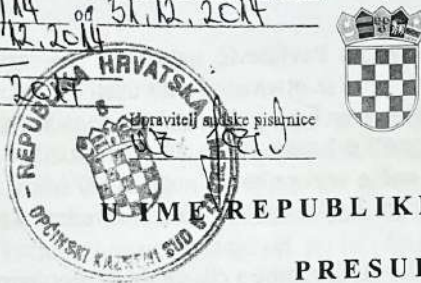

19. 03. 2014

Posl. broj: 11.KO-680/13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski kazneni sud u Zagrebu po sucu toga suda Jasni Rađenović kao sucu pojedincu, u kaznenom predmetu protiv I. okr. BISAKU BERNARDA i II. okr. HORVATIĆ HRVOJA, radi kaznenog djela iz čl. 217 st. 2 toč. 1 Kaznenog Zakona („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08 – dalje u tekstu KZ/97), povodom optužnog prijedloga ODO Zagreb broj K-DO-6237/10 od 31. ožujka 2010. godine i optužnog prijedloga od 12. studenog 2010. godine, izmijenjenih podneskom ODO Zagreb od 14. prosinca 2010. godine, 14. studenog 2011. godine, te na zapisniku od 01. listopada 2013. godine i 16. listopada 2013. godine uz sudjelovanje Anamarije Pinter kao zapisničara, nakon održane glavne i javne rasprave, u prisutnosti I okrivljenika osobno uz braniteljicu Dobrilu Primorac, II. okrivljenika osobno uz braniteljicu Tinu Čovo u zamjenu za Janjka Grlića, odvjetnika u Zagrebu, te punomoćnika oštećenika Hrvoja Vukadin, odvjetnika u Zagrebu, a u odsutnosti uredno pozvanog ODO Zagreb, dana 14. i 16. siječnja 2014. godine,

presudio je

I. okr. BISAKU BERNARD: sin Djerdja i Lize, rođene Morina, rođenog 13. ožujka 1980. u Prizrenu, Republika Kosovo, s prebivalištem na otoku Rabu, Kralja Tomislava br. 2, državljanina RH, trgovca, sa završenom srednjom školom, vojsku nije služio, srednjeg imovnog stanja, neoženjenog, bez djece, neosuđivanog,

I

II. okr. HORVATIĆ HRVOJE: sin Aleksandra i Branke rođene Martinović, rođenog 30. Travnja 1989. U Karlovcu, s prebivalištem u Karlovcu, Ivana Šimunića 8, trenutno u istražnom zatvoru Zagreb od 18. ožujka 2013. godine, državljanin RH, neoženjenog, bez djece, student, bez zaposlenja, završena SSS, vojsku nije služio,

krivi su

što su:

- dana 22. ožujka 2010. godine oko 13,30 sati u Zagrebu, Vladimira Varićaka 18, zajedno i po prethodnom dogovoru s nepoznatom osobom, u nakani neprikladnog pribavljanja stvari velike vrijednosti, dovezli se teretnim vozilom marke "Renault Kangoo", registarske oznake ZG 5768-DZ do prodavaonice zlata i satova u vlasništvu Željka Pavličevića, te I i II okrivljeni zamaskirani kapom s prorezima za oči, ušli u prodajni prostor prodavaonice u kojem se nitko nije nalazio držeći u ruci pištolje nalik na prave, te iz otvorenog sefa uzeli i u zajedničku korist s nepoznatom osobom zadržali veću količinu zlatnog i srebrnog nakita, za

koje vrijeme se djelatnik prodavaonice Hrvoje Pavličević nalazio u prostoriji za obradu nakita, nakon čega su ušli u sporednu prostoriju i iz otvorenog sefa uzeli i u zajedničku korist s nepoznatom osobom zadržali razni zlatni i srebrni nakit, nakon čega su se udaljili do parkiranoj teretnog vozila "Renault Kangoo" u kojem ih je čekala nepoznata osoba, te se odvezli u nepoznatom smjeru, na koji su način sebi pribavili nepripadnu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 160.380,00 kuna, oštetivši Željka Pavličevića za navedeni iznos,

- **d a k l e**, tuđe pokretne stvari oduzeli drugome s ciljem da ih protupravno prisvoje, a vrijednost ukradenih stvari je velika i počinitelji su postupali s ciljem prisvajanja takve vrijednosti,

- čime su I i II okrivljeni počinili kazneno djelo protiv imovine - teškom krađom - opisano po čl. 217 st. 2 toč. 1 u svezi čl. 216 st. 1 Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08 – dalje u tekstu KZ/97), a kažnjivo po čl. 217 st. 1 KZ/97,

pa se temeljem čl. 67 i 68 KZ/97 prema I okrivljenom BERNARDU BISAKU i II okrivljenom HRVOJU HORVATIĆ primjenjuje mjera upozorenja

UVJETNA OSUDA

Temeljem čl. 217 st. 1 KZ/97

izriče im se svakom

KAZNA ZATVORA U TRAJANJU OD PO 2 (DVIJE) GODINE

koja se neće izvršiti ukoliko I i II okrivljeni u roku od 5 (pet) godina po pravomoćnosti presude ne počine novo kazneno djelo, i pod daljnjim uvjetom, ukoliko u roku od 3 (tri) godine po pravomoćnosti presude oštećenom ŽELJKU PAVLIČEVIĆ nadoknade **solidarno** vrijednost otuđenih predmeta u iznosu od 160.380,00 kuna.

Temeljem čl. 122 st. 4 u svezi čl. 119 st. 2 toč. 1 i 6 Zakon o kaznenom postupku (NN broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03-pročišćeni tekst i 115/06 – dalje u tekstu ZKP/97), I i II okrivljeni oslobađaju se dužnosti naknade troškova kaznenog postupka u cijelosti.

Temeljem čl. 132 st. 2 ZKP/97, oštećenom Željku Pavličević iz Zagreba, Boršićeva broj 4, dosuđuje se imovinsko pravni zahtjev u iznosu od 160.380,00 kuna, te su I i II okrivljeni solidarno dužni oštećeniku nadoknaditi štetu u visini vrijednosti otuđenih predmeta u naznačenom iznosu, a u roku od 3 godine po pravomoćnosti presude.

Obrazloženje

Uvodno označenim optužnim prijedlogom ODO Zagreb, optuženi su I okrivljeni BISAKU BERNARD i II okrivljeni HORVATIĆ HRVOJE, radi kaznenog djela iz čl. 217 st. 2 toč. 1 KZ-a/97, činjenično i pravno opisanog u izreci presude, te je predloženo da se proglase krivima i osude po zakonu, time da im se temeljem čl. 217 st. 1. KZ-a/97 izrekne svakom kazna zatvora u trajanju od po 10 (deset) mjeseci.

Očitujući se o navodima optužbe, I okrivljeni BISAKU BERNARD iskazao je, da se ne osjeća krivim za utuženo kazneno djelo te da ne prihvaća predloženu kaznu po ODO Zagreb, a II okrivljeni HORVATIĆ HRVOJE iskazao je, da se ne osjeća krivim za utuženo kazneno djelo te da ne prihvaća predloženu kaznu po ODO Zagreb.

U svojoj obrani I okrivljeni BISAKU BERNARD iskazao je, da što se tiče kaznenog djela koje mu se stavlja na teret ni na jednu radnju nije dragovoljno pristao. Iskazao je da je kritičnog dana oko 12,00 ili 12,30 sati išao svojim kombijem „Renault Kangoo“ iz stana svoje sestre, a koji se nalazi u Dugavama, u Karlovac na dijализu. Navodi da je zaustavio svoje vozilo kako bi starija gospođa prešla kolnik te da mu je u tom trenutku u vozilo uskočio nepoznati muškarac prislonivši mu pištolj ispod rebra i rekao da vozi ukoliko ne želi da mu ubiju sestru i nećaka. Vozio je do Sigeta i iza zgrade Avenue Mall-a morao je stati, a onda su u stražnji dio vozila ušla još dvojica maskiranih muškaraca sa torbom. Naredili su mu da vozi do Slobodštine, gdje su dvojica maskiranih muškaraca izašli i vratili se nakon 15tak min sa torbom. Morao je voziti u smjeru Velike Gorice i negdje u blizini TC „Billa“ dvojica maskiranih muškaraca su izašla, dok je nepoznatog muškarca koji je cijelo vrijeme bio uz njega morao odvesti prema Mičevcu te da je morao proći pored crkve gdje je nepoznati muškarac izašao. Iskazao je da po glasu ne može raspoznati o kojim osobama se radi te da iz toga proizlazi da ih ne poznaje. Nije obavijestio sestru o navedenom događaju jer je bio u šoku te je dodao da ga je sestra nazvala nakon što je policija bila kod nje. Izjavio je da je po dolasku u Karlovac svratio do svog prijatelja Sandra Dujmovića s kojim je imao ranije dogovoreno da će popiti kavu, no kako je kasnio na dijализu otišao je kod njega, te mu rekao da ne mogu popiti kavu.

Na pitanje suca zna li kome pripadaju odjevni predmeti nađeni kod njega u stanu izjavio je da ne zna.

Na daljnje pitanje suca izjavio je da nema saznanja da li su osobe koje su prve izašle iz auta uzele sa sobom torbu koju su unijele.

Na pitanje suca izjavio je da ne poznaje II okrivljenog Horvatić Hrvoja.

U svojoj obrani II okrivljeni HORVATIĆ HRVOJE iskazao je prvotno, da neće iznositi svoju obranu, niti odgovarati na eventualno postavljena pitanja, odnosno, da će se braniti šutnjom, a na glavnoj raspravi od 01. prosinca 2011. u svojoj obrani je naveo da o kaznenom djelu koje mu se stavlja na teret nema nikakvih saznanja. Iskazao je da poznaje I okrivljenika preko svog prijatelja Maria Dujmovića zato što je I okrivljeni živio s njegovim prijateljem, te da je povremeno dolazio u posjet Dujmoviću. Vezano za biološke tragove nađene u vozilu I okrivljenika, iskazao je da ne zna kako su se tamo našli, navodeći da je jedino objašnjenje da su ti tragovi nađeni obzirom da je znao prespavati u stanu Dujmovića. Naveo je da se nije družio s I okrivljenim, da se nikad nije vozio s njim u autu, te da ga je viđao jedino u prijateljevom stanu.

Na pitanje suca, da li je posuđivao odjeću od Bernarda Bisaku, izjavio je da je dolazio u taj stan, no da li je posuđivao nečiju odjeću, ne zna.

U ponovljenom dokaznom postupku saslušan je kao svjedok oštećeni Željko Pavličević (list 274 i 396 spisa), svjedok Hrvoje Pavličević (list 275 i 398 spisa), te svjedoci Bojan Božović, a uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka Sandra Dujmović na zapisniku od 01. prosinca 2011. godine na listu 309-310 spisa te nalaz i mišljenje vještakinje Vere Rakić od 29. ožujka 2010. godine na listovima 109-110 spisa i 111-114 spisa kao i iskaz vještakinje na glavnoj raspravi od 08. veljače 2012. godine na listu 341 spisa.

Pročitana je zapisnik o očevidu od 22. ožujka 2010. godine na listu 5-7 spisa, službena zabilješka o dojavi od 22. ožujka 2010. godine PP Velika Gorica na listu 10 spisa, te izvješće i to 1. i 2. pasos na listu 10 spisa, izvješće na listu 11 spisa 1. do 3. pasos, te 5. pasos, pročitana je nalog Županijskog suda br. Kir-1256/10 od 23. ožujka 2010. godine za pretragu stana i drugih prostorija na listu 20 spisa, zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva Bernarda Bisaku od 23. ožujka 2010. na listu 21-22 spisa, te izvješće od 23. ožujka 2010. povodom izvršene hitne istražne radnje pretrage prijevoznog sredstva marke Renault, model „Kangoo 1.5 DCL“ bijele boje, reg. oznake i broja ZG 5768-DZ na listu 25 spisa, zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija na ime Bernard Bisaku od 23. ožujka 2010. o pretrazi u obiteljskoj kući na adresi Ulica Sv. Mateja 106-B na listu 26-27 spisa, izvršen je uvid potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 0450184 od 23. ožujka 2010. godine na ime Bernard Bisaku, te 0450185 od istog datuma na ime Bernard Bisaku na listu 23-24 spisa, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta od 23. ožujka 2010. na ime Bernard Bisaku broj 0450078 na listu 30 spisa, potvrda o vraćanju predmeta na ime Bernard Bisaku od 23. ožujka 2010. na listu 31 spisa, bolnička dokumentacija Opće bolnice Karlovac za I okrivljenika na listu 32-33 spisa. Pročitana je specifikacija otuđenog nakita dostavljena po oštećenom Željku Pavličeviću na listu 42-48 spisa, pročitana je nalog za vještačenje od 25. ožujka 2010. na listu 55-56 spisa, te zapisnik o vještačenju na listu 58-60 spisa, izvješće o uhićenju i dovođenju II okrivljenika od 11. studenog 2010. na listu 82-83 spisa, nalog za vještačenje odjevnih predmeta od 29. ožujka 2010. u preslici na listu 106-107 spisa, mišljenje vještaka Vere Rakić na listu 108-110 spisa, te zapisnik o vještačenju iste vještakinje na listu 111-114 spisa. Pročitana je nalog o pretrazi Županijskog suda u Karlovcu od 11. studenog 2010. na listu 116 spisa kojim se nalaže pretraga kuće i prostorija na adresi Karlovac, Ivana Šimunića 8, u vlasništvu Branke Horvatić, a koju koristi II okrivljeni Hrvoje Horvatić, te zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija na listu spisa 117-118, zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva na ime Branka Horvatić na listu 119-120 spisa. Izvršen je uvid u potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta na ime II okrivljenika Horvatić Hrvoja od 11. studenog 2010. broj 0481062, potvrda o vraćanju privremeno oduzetih predmeta od istog datuma na listu 122 spisa, izvršen je uvid u presliku Indeksa Veleučilišta u Velikoj Gorici na ime II okrivljenika na listu 165-170 spisa, zdravstvena dokumentacija za I okrivljenika na listu 210-233 spisa, te 236-251 spisa. Pročitana je izjava o namirenju oštećenog Željka Pavličević od 23. travnja 2010. na listu 277 spisa. Pročitana je podnesak Helios Wienna Insurance Group d.d. od 15. prosinca 2011. godine na listu 318-319 spisa sa priležecom dokumentacijom na listovima 321-331 spisa.

Izvršen je uvid u izvod iz KE za I okrivljenika na listu 36 i II okrivljenika na listu 134 spisa.

Oštećenik Željko Pavličević i u ponovljenom dokaznom postupku ostao je kod svog ranijeg iskaza iz kojeg proizlazi da u vrijeme kad je počinjeno predmetno kazneno djelo nije bio u radnji, već da o onome što se događalo zna iz pričanja svog sina Hrvoja Pavličevića, koji mu je ispričao da je tog dana ujutro u radnju došao muškarac i dao mu dvije narukvice raspitujući se o njihovoj težini i vrsti zlata. Tu istu osobu zamijetio je nekoliko dana ranije u društvu još tri osobe kako sjede na klupama preko puta njegove radnje i promatraju je. Navodi

da ga je tri do četiri dana nakon što je djelo počinjeno nazvao kolega i rekao mu da Bisaku prodaje njegov nakit.

Na pitanje, da li su naplatili štetu od Osiguravajućeg društva, izjavio je da jesu, ali ne zna točno u kojem iznosu, jer te podatke vodi njegov sin.

Oštećenik je u spis dostavio specifikaciju otuđenog zlatnog i srebrnog nakita, odnosno, vrijednost istog, iz koje proizlazi da je otuđeno ukupno 168 srebrnih predmeta, ukupne težine 811,2 grama i ukupne vrijednosti 26.025,00 kuna, te ukupno 575,8 grama zlatnog nakita, ukupne vrijednosti 115.375,00 kuna, te 100 grama 24 karatnog zlata ukupne vrijednosti 18.980,00 kuna, koja specifikacija prileži na listovima 42 do 48 spisa, pa iz navedene specifikacije proizlazi da je ukupna vrijednost otuđenog zlatnog i srebrnog nakita, kao i zlata za obradu 160.380,00 kuna. To što je oštećeniku isplaćen iznos od 14.503,43 kune, ne dovodi u pitanje, po ocjeni suda, vjerodostojnost specifikacije vrijednosti otuđenih predmeta po oštećeniku i to stoga, jer je nedvojbeno da je oštećenik ugovorio policu osiguranja imovine sa Helios Vienna Insurance Gorup d.d., kao pravnim slijednikom Helios osiguranja, a kojom policom je pokriveno osiguranje opreme, zalihe zlata i satova, od posljedica požara, osiguranje strojeva, od loma, te osiguranje od provalne krađe i razbojstava, i iznos od 14.503,43 kune, koji je isplaćen oštećeniku, predstavlja ugovornu naknadu na ime osiguranog rizika, a kao što proizlazi iz dopisa osiguratelja (list 318 spisa), i ni u kom slučaju ne predstavlja vrijednost otuđenih predmeta. Na glavnoj raspravi od 01. listopada 2013. godine oštećenik je izjavio da želi dodati, a u stvarnosti istaknuti već ranije navode, vezano uz navode I okrivljenika da je bio prisiljen na pljačku, da je kritičnoga dana prije inkriminiranog događaja, u zlatarsku radnju u jutarnjim satima oko 08,30 došla muška osoba u crnoj kožnoj jakni i dala mu na provjeru dvije narukvice radi provjere da li se radi o zlatnim narukvicama. Kasnije nakon počinjenja djela, a prilikom prepoznavanja prepoznao je I okrivljenika po fotografijama koje su mu pokazane, a osim toga ima saznanja da je I okrivljenik odmah po izlasku iz pritvoru prodavao njegovo zlato i to kod jednog zlatara u Velikoj Gorici koji ga je o tome i obavijestio i vratio mu otuđene predmet, ali je isti ne želi da mu se spominje ime i prezime.

Svjedok Hrvoje Pavličević također je u cijelosti ostao kod svog ranijeg iskaza iz kojeg proizlazi da je u vrijeme počinjenja djela bio u prostoriji gdje se izrađuje nakit sa još dva djelatnika te da su negdje oko 13,30 sati u prodajni dio prostora uletjela dvojica maskiranih muškaraca, zaklonjeni kišobranima i s maskama na licu tzv. „kapama fantomkama“, a u rukama su imali pištolje. Navodi da su iz sefa uzeli gotovo sve što je bilo u njemu te da je uspio zatvoriti metalna vrata koja dijele radni prostor od prodajnog prostora. Kad su napustili prodavaonicu, dao se za njima u bijeg te napominje da im je putem ispala jedna futrola koju je uspio pokupiti. Bježali su kroz prolaz zgrade gdje ih je čekao automobil bijele boje, dostavnog tipa te navodi da je u njemu bio još jedan muškarac.

Na pitanje branitelja II okrivljenika da li su dobili naknadu štete od Osiguravajućeg društva, izjavio je da jesu, ali u vrlo malom iznosu.

Na posebno pitanje suca iskazao je, da je preostali nakit koji počinitelji nisu otuđili bilo moguće s njihove strane otuđiti, te da ne zna zašto ga nisu otuđili.

Na daljnje pitanje suca iskazao je, da je vrijednost nakita koja je ostala u prodavaonici veća od vrijednosti otuđenog nakita.

Iz iskaza svjedoka Sandra Dujmović čiji iskaz je uz suglasnost stranaka pročitana na glavnoj raspravi proizlazi, da poznaje I okrivljenog Bernarda Bisaku, jer je s njime išao zajedno u osnovnu školu, a nastavili su se družiti i po završetku školovanja, dok II okrivljenog Horvatić Hrvoja poznaje, jer žive u istom kvartu. S I okrivljenikom se susreo kritičnog dana, kada ga je ovaj nazvao i rekao da bi došao da popiju kavu, te su dogovorili

susret za jedno 20-tak minuta, ali je svjedoku u međuvremenu došla djevojka, tako da se sa I okrivljenikom našao oko 15,00 ili 15,15 sati, te je izašao je pred svoju kući i rekao I okrivljeniku, da ne mogu popiti kavu. Razgovarali su nekih 10 do 15 minuta, nakon čega je I okrivljeni otišao. Nakon tog razgovora sa I okrivljenikom se više nije čuo, jer nije želio, obzirom da mu je 8 dana nakon toga došla policija i rekla mu da se on pozvao na njega kao svjedoka.

Na pitanja suca izjavio je, da ima brata Maria koji je u stanu živio sam, da je moguće da su mu povremeno dolazili prijatelji, ali da nema saznanja da je netko duže vrijeme boravio s njegovim bratom u stanu, zatim, je upitan izjavio, da njegov brat preko njega poznaje I okrivljenika, kao i II okrivljenika. Na daljnje pitanje suca izjavio je da koliko zna da je u stanju njegova brata par dana boravio I okrivljeni, ali da je to bilo više mjeseci prije njegovog susreta s I okrivljenikom. Također upitan, izjavio je, da mu I okrivljeni tijekom njihova susreta nije spominjao da ide na dijalizu, ali da mu je poznato da ide svaki treći dan na dijalizu.

Na daljnje pitanje suca, izjavio je, da je prilikom posjeta bratu u jednoj prilici vidio I okrivljenika kod njega u stanu, a II okrivljenika nijedanput.

U ponovljenom dokaznom postupku, a u cilju utvrđenja stvarne vrijednosti otuđenih predmeta obzirom na visinu štete koja je po osiguravajućem društvu isplaćena oštećeniku u iznosu od 14.503,43 kn, a imajući u vidu da je oštećenik naznačio da je stvarna vrijednost otuđenih predmeta 160.380,00 kn, saslušan je u svojstvu svjedoka Bojan Božović djelatnik odjela imovinskih šteta u Helios osiguranju sada Wviner osiguranju te je isti iskazao da je prema polici broj 050003930 od 23. travnja 2010. godine, oznaka štete broj I IND-9/2010 isplaćen iznos od 14.503,43 kn i to isključivo zbog toga jer je u to vrijeme kada je osiguranje ugovarano za taj konkretni slučaj naznačeni iznos predstavljao propisani limit odnosno propisanu osiguranu svotu. Nadalje, je svjedok iskazao da je u ovom slučaju osiguravatelj priznao da se radi o zalihama na otvorenom, jer je putem izvida na mjestu događaja neposredno nakon prijave u prisutnosti policije utvrđeno da je sef bio otvoren i da je nakit uzet iz otvorenog sefa pa se u takvim situacijama priznaje limit do 2.000,00 eura kako je bilo i dogovoreno policom, a stvarnu vrijednost otuđenog nakita osiguravatelj nije utvrđivao jer za to sa njegovog stanovišta nije bilo potrebe. Navodi svjedoka podudaraju se sa općim uvjetima osiguranja koje je osiguravatelj dostavio podneskom koje prileži na listovima 323-331 spisa.

Među strankama sporna je odgovornost I i II okrivljenog za počinjenje kaznenog djela teške krađe budući I okrivljeni Bisaku Bernard osporava navode optužbe u smislu da navodi da uopće nije bio prisutan u prostoriji u kojoj je kazneno djelo počinjeno već da su mu nepoznati počinitelji ušli u auto s torbom dok je bio na putu prema Karlovcu na dijalizu te da ne zna jesu li tu torbu ponijeli sa sobom kad su izašli iz njegova auta kao i da ne poznaje II okrivljenog te da ne zna kome pripadaju odjevni predmeti nađeni u njegovom autu, dok II okrivljeni Horvatić Hrvoje osporava počinjenje kaznenog djela teške krađe kao i da se ikada vozio u istom autu sa I okrivljenim, a što se tiče bioloških tragova na potkapi navodi da se na njoj nalazi miješani DNK što upućuje da je još neka osoba koristila taj predmet te da je boravio u istom stanu gdje i I okrivljenik.

Iz iskaza svjedoka Hrvoja Pavličića utvrđeno je da su počinitelji kaznenog djela teške krađe nakon počinjenja djela pobjegli automobilom marke „Renault“ tip „Kangoo“ bijele boje, reg. oznake i broja ZG 5768-DZ koji se nalazi na korištenju kod I okrivljenog Bernarda Bisaku, a koju činjenicu je sud utvrdio na temelju navoda izvješća PU zagrebačke sastavljenog dana 22.03.2010. Također nedvojbeno je utvrđeno, da je I okrivljeni Bernard

Bisaku uhićen na parkiralištu bolnice u Karlovcu i tom prilikom su u autu „Renault Kangoo“, reg. oznake i broja ZG 5768-DZ, pronađeni odjevni predmeti.

Vještačenjem predmeta, a na temelju zapisnika o vještačenju koje je provedeno po Centru za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja „Ivan Vučetić“, na temelju mišljenja vještaka za biološka vještačenja Vere Rakić-Sljepčević, utvrđeno je, da se na potkapi nađenoj u automobilu nalazi miješani DNA profil u kojem dominira DNA profil koji se u potpunosti podudara s DNA profilom II okrivljenog Horvatić Hrvoja, te da rezultati analize DNA materijala druge osobe zbog oskudnosti nisu podesni za identifikaciju osobe. Iz iskaza svjedoka Sandra Dujmović kao nepristranog svjedoka, čiji je iskaz sud u potpunosti prihvatio kao objektivan, logičan i uvjerljiv, jer svjedok nema nikakvog razloga svjedočiti na način da bi namjerno naštetio I okrivljeniku, proizlazi, da je obrana I okrivljenika, a na okolnost alibija kojeg je svjedok trebao potvrditi, neistinita i u suprotnosti sa iskazom svjedoka, pri čemu I okrivljenik iskazuje da se sa svjedokom Sandrom Dujmović našao kritičnog dana kako bi popili kavu, ali da mu je rekao da ne mogu jer mora ići na analizu, dok je svjedok u svom iskazu iznio da nisu otišli na kavu, jer je svjedoku u međuvremenu došla djevojka, te da mu I okrivljeni nije uopće spominjao da ide na dijalizu.

Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka i izvedenih dokaza, nesporno je utvrđeno da su I okrivljeni Bernard Bisaku i II okrivljeni Horvatić Hrvoje počinili kazneno djelo teške krađe, činjenično i pravno opisanog u izreci presude i to upravo na način i pod uvjetima opisanim u istoj. Radnjama opisanim u izreci presude I i II okrivljenik ostvarili su, kako objektivna, tako i subjektivna obilježja kaznenog djela iz čl. 217 st. 2 toč. 1 u svezi čl. 216 st. 1 KZ-a/97, jer su radnje opisane u izreci presude poduzeli u nakani neprimadnog stjecanja svih vrijednijih predmeta koje pronađu, pri čemu je njihova namjera bila prisvajanje predmeta velike vrijednosti, a što proizlazi i iz činjenice da je vrijednost otuđenog nakita koju je dostavio oštećenik, prema specifikaciji na listu 42 – 48 spisa ukupno 160.380,00 kn i pri tome su bili svjesni svih okolnosti djela i htjeli su njegovo počinjenje, kao i prisvajanje predmeta velike vrijednosti, koje su i prisvojili, budući da vrijednost otuđenih predmeta prelazi iznos od 30.000,00 kuna, pa su djelo počinili s izravnom namjerom.

Obranu I i II okrivljenika sud nije prihvatio jer su iste u suprotnosti sa izvedenim dokazima, kako materijalnim, u vidu materijalnih tragova pronađenih u kombi vozilu kojeg je nedvojbeno koristio I okrivljenik, odnosno, preciznije, na odjeći koja je pronađena u kombi vozilu, potkapi za koju je nedvojbeno utvrđeno na temelju DNA analize, da su je koristile najmanje dvije osobe, od kojih je jedna nedvojbeno II okrivljenik Horvatić Hrvoje, tako i personalnim dokazima, iskazima samog oštećenika, kao i svjedoka Hrvoja Horvatić, čije iskaze je sud također prihvatio kao uvjerljive, a posebice svjedoka Sandra Dujmović. Također je obrana okrivljenika međusobno kontradiktorna, jer I okrivljeni izričito upitan iskazao je da ne poznaje II okrivljenika, dok II okrivljenik iznoseći svoju obranu na zapisniku od 01. prosinca 2012. godine, izričito iskazao, da poznaje I okrivljenika preko svog prijatelja Maria Dujmović i da mu je poznato, da su I okrivljenik i Mario Dujmović zajedno živjeli prije dvije godine u stanu od Dujmovića, a on je povremeno dolazio u posjete Dujmoviću i tamo viđao I okrivljenika.

Osim što su obrane okrivljenika u suprotnosti sa utvrđenim činjenicama, iste su, po ocjeni suda, i životno neuvjerljive, jer nije logično i životno uvjerljivo, da I okrivljenik koji je, prema svojoj obrani, bio primoran mimo svoje volje sudjelovati u izvršenju ovog kaznenog djela, od strane njemu nepoznatih osoba, a zbog toga jer su mu iste prijetile, da će u protivnom stradati njegov nećak i sestra, nakon što su ove osobe, a po izvršenom kaznenom djelu, napustile njegov automobil, nakon toga ne zatraži pomoć policije, tim više, jer je, kako sam navodi, bio doista u strahu da se njegovom nećaku i sestri nešto ne dogodi, a objašnjenje

da to nije učinio upravo iz straha, nije logično, po ocjeni suda, jer je prema svojoj obrani I okrivljenik zapravo svjedok počinjenja jednog kaznenog djela i stvarni počinitelji u tom slučaju imaju opravdanog razloga sumnjati da postoji realna mogućnost da I okrivljenik prijavi počinjenje tog kaznenog djela, i sve dok to ne učini i dok ne zatraži zaštitu policije, njegova sestra i njegov nećak su u realnoj opasnosti da nepoznati počinitelji ostvare svoje prijetnje, pa bi bilo logično očekivati od I okrivljenika, da upravo u zaštitu istih prijavi nepoznate počinitelje, odnosno, prijavi da su ga prisilili da i sam mimo svoje volje sudjeluje u počinjenju kaznenog djela i na taj način od sebe otkloni svaku sumnju na dobrovoljno sudjelovanje, odnosno, počinjenje ovog kaznenog djela.

Isto tako neprihvatljiva je obrana II okrivljenika, da nema apsolutno nikakvih saznanja o ovom kaznenom djelu i da nije sudjelovao u počinjenju istog, jer upravo suprotno proizlazi na temelju zapisnika o vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja, iz kojeg nedvojbeno proizlazi da je potkapu pronađenu u automobilu kojeg je koristio I okrivljenik, uz još jednu osobu koristio i II okrivljenik, obzirom da u identificiranom miješanom DNA dominira DNA profil koji se u potpunosti podudara sa DNA profilom Hrvoja Horvatić. Stoga je sud obrane okrivljenika cijenio kao neprihvatljive i usmjerene na izbjegavanje kaznene odgovornosti.

Nadalje, sud smatra, da se ne može prihvatiti obrana II okrivljenika u dijelu gdje osporava vrijednost otuđenih predmeta, jer kao što je već naprijed rečeno, iznos koji je isplaćen oštećeniku po polici osiguranja predstavlja ugovorenu naknadu od osiguranog rizika, a ne vrijednost otuđenih predmeta.

Odlučujući o izboru vrste i mjere kazne sud je imao u vidu sve okolnosti navedene u čl. 56 KZ, te je kao olakotno I okrivljeniku Bernardu Bisaku njegovo zdravstveno stanje, imajući u vidu da I okrivljeni, prema priležećoj dokumentaciji, boluje od terminalne faze bubrežne insuficijencije koja se tretira hemodijalizom, nadalje, sud je imao u vidu, da I okrivljenik do ovog događaja, a niti nakon njega nije evidentiran kao počinitelj kaznenih djela, dok otegotnih okolnosti na strani I okrivljenika nije našao.

II okrivljeniku Horvatiću Hrvoju sud je kao olakotno cijenio okolnost da je isti student, i da do ovog događaja nije sudski osuđivan, ali je kao otegotno imao u vidu da je u međuvremenu protiv okrivljenika u tijeku još jedan postupak kod ovog suda i to radi kaznenog djela iz čl. 229. st. 1. KZ/11 koji se vodi pod brojem KO-860/13.

U odnosu na oba okrivljenika sud je imao u vidu njihovo korektno ponašanje tijekom ovog kaznenog postupka, a što je obojici cijenio u olakotne okolnosti.

Imajući u vidu navedene olakotne okolnosti na strani I i II okrivljenika, te cijeneći težinu i pogibelnost počinjenog kaznenog djela, stupanj krivnje okrivljenika, kao i težinu nastupljelih posljedica, sud je ocijenio da se svrha kažnjavanja kod I okrivljenika Bernarda Bisaku i II okrivljenika Horvatića Hrvoja može postići izricanjem kazne zatvora bez njezina izvršavanja, dakle, uvjetnom osudom, budući da je ocijenio, da se, obzirom da okrivljenici do sada nisu osuđivani, počinjeno kazneno djelo može smatrati jednim izoliranim ekscesom u njihovom dosadašnjem životu, zbog čega je prema istima dovoljno uputiti prijekor od strane društva u vidu prijetnje izvršenja izrečenom kaznom zatvora, a za slučaj da ne ispune uvjete koje im je sud odredio, odnosno, u slučaju da u određenom roku kušnje od 5 (pet) godina po pravomoćnosti presude ne počine novo kazneno djelo i pod daljnjim uvjetom, da u roku od 3 (tri) godine po pravomoćnosti presude oštećeniku ne nadoknade solidarno štetu u vrijednosti otuđenih predmeta. Slijedom navedenoga, sud je prema okrivljenicima po čl. 67 i 68 KZ primijenio mjeru upozorenja, uvjetnu osudu, a po čl. 217 st. 1 KZ utvrdio im je svakom kaznu zatvora u trajanju od po 2 (dvije) godine, koja se neće izvršiti ukoliko I i II okrivljeni u roku od 5 (pet) godina po pravomoćnosti presude ne počine novo kazneno djelo, i pod daljnjim

uvjetom, ukoliko u roku od 3 (tri) godine po pravomoćnosti presude oštećenom Željku Pavličeviću nadoknade solidarno vrijednost otuđenih predmeta u iznosu od 160.380,00 kuna. Izrečenom mjerom upozorenja u potpunosti će se ostvariti svrha predviđena u čl. 65 st. 2 i čl. 50 KZ, jer je vrijeme kušnje od 5 godina, po ocjeni suda, dostatno da okrivljenici svoje ponašanje usklade sa postojećim zakonskim propisima i da ubuduće ne čine nova kaznena djela, a vrijeme od 3 godine je dostatno da solidarno nadoknade vrijednost otuđenih predmeta oštećeniku.

Odluka o troškovima kaznenog postupka temelji se na u izreci citiranim zakonskim propisima, a I i II okrivljeni su u potpunosti oslobođeni dužnosti naknade troškova kaznenog postupka, obzirom da, po vlastitim izjavama, koje sud nema razloga dovoditi u sumnju, niti jedan od njih nema vlastitih izvora prihoda potrebnih za život, jer je I okrivljenik nezaposlen, a i narušenog zdravlja, te zbog naravi svoje bolesti ima i dodatne troškove za svoje liječenje, jer putuje na dijalizu u drugo mjesto, dok je II okrivljenik uzdržavana osoba.

Temeljem čl. 132 st. 2 KZ-a/97 sud je oštećenom Željku Pavličeviću, iz Zagreba, Boršićeva 4, dosudio imovinskopravni zahtjev u iznosu od 160.380,00 kuna, što predstavlja vrijednost otuđenih predmeta, a koji iznos su I i II okrivljeni solidarno dužni podmiriti, obzirom da su i obojica sudjelovala u počinjenju kaznenih djela, odnosno, da su obojica proglašeni krivim kao počinitelji kaznenog djela koje je počinjeno na štetu oštećenika.

U Zagrebu, dana 14. siječnja 2014. godine

Zapisničar:
Anamarija Pinter, v.r.

S u d a c:
Jasna Radenović, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 8 dana od dana prijema pismenog otpravka. Žalba se podnosi kod ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke, a o istoj odlučuje Županijski sud u Zagrebu.

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:

Snježana Perišić

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU

KAZNENA PISARNICA

Potvrđuje se da je preslika odluke

br. Ko 680 / 13 god. od 14. i 16. ok. 2014.

sa 5 stranica vjerna izvorniku.

U Zagrebu, 22. 02. 2016.

Ovlaštenik:

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
SLAVONSKI BROD

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU		
2 PRIMLJENO		
neposr. poštom	12-01-2015	obično prapor.
u prijava	prim.	pril. kn

18. 03. 2015

Kž-198/14-4.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Županijski sud u Slavonskom Brodu, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Stjepana Franić kao predsjednika vijeća, te sudaca Jadranke Đaković i Mirka Svirčević članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Biljane Boček, u kaznenom predmetu protiv I. opt. BERNARDA BISAKU i II. opt. HRVOJA HORVATIC, zbog kaznenog djela iz čl. 217. st. 2. toč. 1. u svezi čl. 216. st. 1. Kaznenog zakona (NN 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08 i 57/11 dalje KZ/97.), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i I. i II. optuženika podnesenim protiv presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu od 14. siječnja 2014. godine, broj KO-680/13., nakon očitovanja Županijskog državnog odvjetništva iz Zagreba, u sjednici vijeća održanoj dana 31. prosinca 2014. godine,

presudio je

I. Djelomično se prihvaćaju žalbe I. opt. Bernarda Bisaku i II. opt. Hrvoja Horvatić, **preinačuje se** prvostupajnska presuda u odluci o imovinskopравnom zahtjevu, a povodom žalbi po službenoj dužnosti u odluci o kaznenoj sankciji i to visini posebne obveze, tako da su optuženici temeljem odredbe čl. 68. KZ/97., te čl. 132. st. 2. Zakona o kaznenom postupku (NN 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 i 115/06, dalje ZKP/97.) solidarno dužni nadoknaditi oštećenom Željku Pavličević vlasniku obrta „Urar i zlatar Željko Pavličević“ Zagreb, Varičakova 18, iznos od 145.876,67 kn po osnovu preostale vrijednosti otuđenih predmeta, dok se oštećenom dosuđuje imovinskopравni zahtjev u naznačenom iznosu, koji su optuženici dužni solidarno isplatiti u roku od tri godine po pravomoćnosti presude.

II. U ostalom dijelu žalbe I. opt. Bernarda Bisaku i II. opt. Hrvoja Horvatić, te žalba državnog odvjetnika u cijelosti, **odbijaju se** kao neosnovane, te se u pobijanom, a nepreinačenom dijelu **potvrđuje** presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Općinskog kaznenog suda u Zagrebu I. opt. Bernard Bisaku i II. opt. Hrvoje Horvatić proglašeni su krivim zbog kaznenog djela protiv imovine, teške krađe iz čl. 217. st. 2. toč. 1. u svezi čl. 216. st. 1. KZ/97. poblizje činjenično i pravno opisano u izreci ove presude, pa je za navedeno kazneno

djelo prvostupanjski sud izrekao svakome od optuženika kaznu zatvora u trajanju od po 2 (dvije) godine i na optuženike primijenio uvjetnu osudu u skladu s odredbom čl. 67. i čl. 68. KZ/97., na način da se izrečene kazne zatvora neće izvršavati pod uvjetom da optuženici u roku od 5 (pet) godina ne počine novo kazneno djelo, te pod daljnjim uvjetom da u roku od tri godine od pravomoćnosti presude oštećenom Željku Pavličeviću solidarno nadoknade iznos od 160.380,00 kn, za koliko je oštećeniku dosuđen imovinskopravni zahtjev, a optuženici obvezani solidarno nadoknaditi štetu u skladu s odredbom čl. 132. st. 2. ZKP/97.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP/97. oba optuženika oslobađaju se u cijelosti nadoknade troškova postupka.

Protiv ove odluke žalbu je podnio državni odvjetnik, zbog odluke o kaznenoj sankciji, predlaže da se pobijana presuda preinači na način da se optuženicima izreknu bezuvjetne kazne zatvora.

I. opt. Bernard Bisaku žali se po branitelju Dobrili Primorac, odvjetnici iz Zagreba, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Iz sadržaja žalbe proizlazi da se žali zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o imovinskopravnom zahtjevu, predlaže da se prvostupanjska presuda preinači i optuženik „oslobodi od odgovornosti“.

Žali se i II. opt. Hrvoje Horvatić po branitelju Janjku Grlić, odvjetniku iz Zagreba, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, zbog povrede kaznenog zakona, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženik oslobodi od optužbe, podredno pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Prije odluke o žalbi, spis je u skladu s odredbom čl. 373. st. 1. ZKP/97. dostavljen Županijskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, na dužno razgledavanje.

Rješenjem predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-1210/14-2. od 16. listopada 2014. godine Županijski sud u Slav. Brodu određen je kao drugi stvarno nadležni sud za odlučivanje o žalbama podnijetim na naprijed navedenu presudu Općinskog kaznenog suda u Zagrebu.

Žalbe I. i II. optuženika djelomično su osnovane i to u pogledu visine dosuđenog imovinskopravnog zahtjeva, a žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

U odnosu na žalbe I. i II. optuženika

Oba žalitelja navode da se žale zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka s tim da se u žalbi I. opt. Bisakua ova osnova ne obrazlaže, dok se u žalbi II. opt. Horvatića sagledava u odredbi čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97., jer žalitelj navodi kako pobijana presuda nema razloge o odlučnim činjenicama što se ne konkretizira,

već se ustvari prigovara činjeničnim utvrđenjima prvostupanskog suda, tako da se radi o prigovorima pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Suprotno žalbenim tvrdnjama treba reći da je prvostupanski sud dao u dovoljnoj mjeri jasne, razumljive i potpune razloge za sva utvrđenja odlučnih činjenica, tako da nije počinjena označena bitna povreda postupka, niti neka druga povreda zakona na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP/97.

U odnosu na povredu kaznenog zakona koja se osniva u žalbi I. opt. Bisaku ne obrazlaže, dok se u žalbi II. opt. Horvatić ustvari radi o prigovorima činjeničnim utvrđenjima prvostupanskog suda u pogledu počinjenja i krivnje, potrebno je navesti da se ova povreda propituje prema činjeničnom stanju koje je utvrdio sud, a ne kako to smatra žalitelj, tako da nije osnovana žalba zbog povrede kaznenog zakona.

Stoga je ovaj sud u pogledu navedene žalbene osnove ispitao na temelju čl. 379. st. 1. toč. 2. ZKP/97. pobijanu presudu po službenoj dužnosti, te je utvrdio da prvostupanski sud nije na štetu optuženika povrijedio kazneni zakon.

Nisu u pravu žalitelji kada tvrde da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno. U odnosu na ovu žalbenu osnovu optuženi u žalbama kao što su to činili tijekom postupka u obranama osporavaju da bi djelo počinili, prigovaraju i polemiziraju sa utvrđenjima i zaključcima prvostupanskog suda.

I. opt. Bisaku ustrajava da je kritične prilike zaskočen od nepoznatih osoba i prisiljen na vožnju, tvrdi da zbog straha za obitelj nije zvao policiju, prigovara ocjeni iskaza svjedoka Sandra Dujmović i obrane II. opt. Horvatić, iskaze oštećenih smatra nevjerodostojnim, dok za označenu vrijednost otuđenih predmeta navodi da nema pouzdanih dokaza.

II. opt. Horvatić osporava da bi predmetnu potkapu koristio kritične prilike, problematizira vrijednost otuđenih predmeta s obzirom na visinu prijavljene štete, zatim osnovanost dosuđenog imovinskopravnog zahtjeva ošt. Željku Pavličević, a ne obrtu, osporava aktivnu legitimaciju oštećenog obzirom na priloženu izjavu o namirenju. Oba optuženika predlažu da ih sud zbog nedostatka dokaza oslobodi od optužbe.

Razmotrivši razloge koje je za svoja utvrđenja dao prvostupanski sud, kao i prigovore izložene u žalbi oba optuženika, ovaj drugostupanski sud smatra da optuženici navodima svoje žalbe nisu uspjeli dovesti u sumnju pouzdanost utvrđenog činjeničnog stanja po prvostupanskom sudu.

Suprotno tvrdnjama žalitelja, sud prvog stupnja je na temelju provedenog postupka objektivnom analizom i ocjenom obrana optuženika i izvedenih dokaza, na pouzdan način utvrdio sve relevantne činjenice i tako izveo pravilne zaključke o počinjenju kaznenog djela od strane I. i II. optuženika i njihove kaznene odgovornosti, za što je u obrazloženju svoje presude dao dovoljno jasne i valjane razloge, stoga nisu u pravu žalitelji kada tvrde da ih treba osloboditi od optužbe zbog nedostatka dokaza o počinjenju kaznenog djela koje im je stavljeno na teret.

Ispravno je prvostupanjski sud prihvatio utvrđenim da se kritične prilike radilo o prethodnom dogovoru počinitelja o zajedničkom postupanju, jer im je upravo ta okolnost omogućila da iskoriste odsustvo vlasnika obrta i boravak djelatnika u radnom prostoru i na takav način neometeno, iz otvorenih sefova u prodajnoj i sporednoj prostoriji otuđe veće količine nakita, zatim se udalje vozilom koje se nalazilo u obližnjem prolazu, a koristio ga je te prilike I. opt. Bisaku.

Stoga je s pravom prvostupanjski sud poklonio vjeru iskazu ošt. Željka Pavličević kada je tijekom postupka na dosljedan i argumentiran način identificirao I. opt. Bisaku kao osobu koja je nekoliko dana ranije u društvu nekolicine sjedila na obližnjoj klupi i promatrala radnju, da bi kritičnog dana ujutro došao sa dvije narukvice i raspitivao o težini i vrsti zlata.

Nema se razloga ne povjerovati ovom svjedoku kada navodi da je ubrzo po događaju od kolege zlatara čuo da optuženi prodaje njegovo zlato, a razumljiva je i želja za anonimnošću ovog zlatara s obzirom na izloženost obrta oštećenog krađama u kratkom vremenskom razdoblju.

Neosnovano se u žalbi problematizira pitanje maskiranja počinitelja, jer s obzirom na inkriminirane okolnosti odista se radilo o ugrozi života djelatnika, zbog čega je Hrvoje Pavličević zatvorio vrata između radnog i prodajnog prostora gdje su „upali“ maskirani počinitelji, kako to iskazuje ovaj svjedok, tako da je događaj promatrao preko video nadzora pa se odista ne može očekivati neki precizniji opis tako maskiranih počinitelja.

Pouzdanost ovog svjedoka po svemu je potvrđena zatjecanjem vozila I. opt. Bisaku kritične prilike, kao i pronalaskom istog dana improvizirane potkape u vidu komada rukava sa prorezima za oči, nedvojbeno podobnom za maskiranje kako se to inkriminira, tako da upravo aktualnost ovoga traga nedvojbeno povezuje I. opt. Bisaku sa počinjenim djelom.

S obzirom na izloženo stanje izvedenih dokaza, s pravom je prvostupanjski sud otklonio obranu I. opt. Bisaku, koliko je neuvjerljiva i neživotna vidi se već iz tvrdnje da je zaskočen od NN osoba prilikom slučajnog zaustavljanja vozila, takva „slučajna“ vremenska i prostorna usklađenost sa nepoznatima odista nije prihvatljiva, jer pored ostalog nameće se pitanje kako su te osobe mogle znati da će optuženik upravo tada naići i zastati sa vozilom.

Isto tako neosnovano se ustrajava na značaju bolesti kao zapreci za počinjenje, jer iz njegove obrane proizlazi da je kritične prilike sam poduzeo vožnju radi odlaska na dijalizu u Karlovac i pri tome dogovara odlazak na kavu, pa s obzirom na izloženo očito da njegova bolest nije mogla predstavljati zapreku, kako to tvrdi žalitelj.

S pravom prvostupanjski sud nije prihvatio osnovanom obranu II. opt. Horvatić obzirom na aktualni dokaz u vidu improvizirane potkape sa dominantnim DNK optuženog, a kako je izuzeta istog dana iz predmetnog vozila koje je koristio I. opt. Bisaku kritične prilike, ovaj dokaz odista nepobitno potvrđuje II. optuženog kao počinitelja terećenog djela.

Ako se k tome ima u vidu potpuna suprotstavljenost obrana optuženih, s pravom zaključuje prvostupanjski sud da je obrana II. opt. Horvatić isključivo usmjerena na otklanjanje kaznene odgovornosti jer se odista radi o naknadno prilagođenoj i selektivnoj obrani koja stoga i nije vjerojatna u odnosu na stanje izvedenih dokaza.

Neosnovani su prigovori žalitelja utvrđenoj vrijednosti otuđenog nakita od strane prvostupanjskog suda. Na te okolnosti spisu je priložena dokumentacija čija vjerodostojnost nije dovedena u sumnju, radi se o jasnoj i detaljnoj specifikaciji otuđenih predmeta, kako je to valjano obrazložio prvostupanjski sud.

Isto se odnosi i na utvrđene okolnosti isplate iznosa od 14.503,43 kn od strane osiguravajućeg društva, pa se žalitelji sa prigovorima upućuju na razloge pobijane presude, stoga se neosnovano prigovara što je u prijavi štete kao ukupna nabavna cijena naveden tek iznos od 18.980,00 kn, jer je iz stanja spisa vidljivo da isti predstavlja samo cijenu 100 g otuđenog zlata (189,80 kn za gram), dok je preostali nakit u toj prijavi naveden isključivo količinski, dakle bez cijene, radilo se o 811,2 g srebra i 575,8 g zlata, što je očita posljedica limitom ugovorene naknade koja je kao takva i isplaćena u iznosu od 14.503,43 kn.

Imovinsko pravni zahtjev pravilno je dosuđen ošt. Željku Pavličević kao vlasniku obrta s obzirom da obrt kao takav nema pravnu osobnost, neosnovani su i prigovori uračunatom PDV-u jer se radilo o robi za prodaju, a s pravom nije odlučeno o zahtjevu osiguravajuće kuće obzirom da u kaznenopravnom smislu nema status oštećenoga.

Neosnovano se problematizira i navod iskaza Hrvoja Pavličević u svezi „manje od trećine vrijednosti“, u pitanju je očita omaška obzirom na vremenski blizak događaj kada je isplaćena šteta od cca 60.000,00 kn, isto se odnosi i na pitanje aktivne legitimacije oštećenog u odnosu na izjavu o namirenju, jer se radi o odricanju iz osnova ugovorenog osiguranja pa takva izjava nije od značaja za odgovornost počinitelja kaznenog djela, kao štetnika.

Slijedom izloženog, činjenično stanje u pobijanoj presudi na pravilan je i pouzdan način utvrđeno i na njega je pravilno primijenjen kazneni zakon, te je kriminalno postupanje I. i II. optuženika pravilno pravno označeno kao kazneno djelo teške krađe iz čl. 217. st. 2. toč. 1. u svezi čl. 216. st. 1. KZ/97., pa je neosnovana žalba zbog povrede kaznenog zakona koja se na adekvatan način činjenično ne obrazlaže.

Međutim s pravom žalitelji ukazuju da je oštećenom neosnovano dosuđen i onaj dio štete koji je ranije nedvojbeno isplaćen od strane osiguravajućeg društva iz osnova ugovorenog osiguranja, radi se o iznosu od 14.503,43 kn, stoga je valjalo djelomičnim prihvatanjem žalbi preinačiti pobijanu presudu u odluci o imovinskopravnom zahtjevu i isti dosuditi u preostalom iznosu od 145.876,57 kn, kako je to navedeno u toč. I. izreke ove presude.

U odnosu na odluku o izrečenim kaznenim sankcijama neosnovana je žalba državnog odvjetnika, nakon što analizira razloge pobijane presude, zahtjev žalbe

svodi se na strože kažnjavanje oba optuženika, pri čemu se s pravom ukazuje na izrazito visok stupanj kriminalne volje i organiziranosti, jer je upravo takav način omogućio optuženicima da počinu djelo, kako je to i pravilno utvrdio prvostupanijski sud.

Razmotrivši navode u žalbi državnog odvjetnika kao i razloge koje je prvostupanijski sud iznio obrazlažući odluke o kaznama, ovaj sud nalazi da žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

Prvostupanijski sud ispravno je utvrdio sve odlučne činjenice važne za odluku o kaznenoj sankciji i ispravno ih je vrednovao, iako izrijekom ne navodi visok stupanj kriminalne volje i organiziranosti optuženika, te njihovu bezobzirnost i upornost, to na posredan način proizlazi iz utvrđenja prvostupanijskog suda o prethodnom dogovoru počinitelja u zajedničkom postupanju, uvažavajući odista učestalost terećenog djela, ovaj drugostupanijski sud mišljenja je da s obzirom na protek vremena od počinjenja da je izrečena mjera upozorenja uz posebnu obvezu u smislu čl. 67. te čl. 68. KZ/97., kojom se na adekvatan način zahvaća u imovinu optuženika, po svemu primjerena kaznenopravna sankcija kaznenom djelu i osobama optuženika, te kao takva ostvarenju svrha kažnjavanja.

S obzirom na ovlasti drugostupanijskog suda u smislu čl. 382. ZKP/97., valjalo je povodom žalbi, po službenoj dužnosti preinačiti odluku o kaznenoj sankciji u odnosu na posebnu obvezu, kako je to učinjeno u toč. I. izreke ove presude.

Potrebno je ukazati da je žalitelj osnovano primijetio da vođenje kaznenog postupka ne može predstavljati otegotnu okolnost kod odluke o kaznenoj sankciji, međutim takav stav prvostupanijskog suda nije bio od utjecaja na pravilnost primjene kaznenog zakona na II. optuženika i počinjeno djelo.

Zbog svega iznesenog, valjalo je na temelju čl. 390. st. 1. ZKP/97. djelomično prihvatiti žalbe optuženika, te po službenoj dužnosti preinačiti prvostupanijsku presudu kako je to odlučeno pod toč. I. izreke ove presude, dok su žalbe optuženika u preostalom dijelu kao i žalba državnog odvjetnika u cijelosti neosnovane, zbog čega ih je na temelju čl. 387. ZKP/97. trebalo kao takve odbiti, te u nepreinačenom osuđujućem dijelu potvrditi prvostupanijsku presudu, kako je odlučeno pod toč. II. izreke.

U Slavonskom Brodu, 31. prosinca 2014. godine.

ZAPISNIČAR:

Biljana Boček, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Stjepan Franić, v.r.

Pravomoćnost ovog dokumenta s pravomoćnom ovjerom

Upravitelj
sudskog pisarnice

30. 09. 2019

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Stavka je u cijelosti/u dijelu

pravomoćna dana 16. 09. 2019.

ovršna dana 16. 09. 2019.

U Zagrebu, 02. 09. 2019.

Posl.br. 28

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
ZBOG OGLUHE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Gordani Zorica, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Željka Pavličevića iz Zagreba, Vladimira Varičaka 18, OIB: 48678687987, zastupanog po punomoćnicima Josipu Vukadinu, Vesni Grčević Vukadin i Hrvoju Vukadinu, odvjetnicima Odvjetničkog društva Vukadin i Partneri j.t.d. u Zagrebu, protiv I tuženika Bernarda Bisaku iz Raba, Kralja Tomislava 5, OIB: 95442044729 i II tuženika Hrvoja Horvatića iz Karlovca, Ivana Šimunića 8, OIB: 15810662835, radi isplate, izvan ročišta, dana 24. rujna 2019. godine

presudio je

Nalaže se I tuženiku Bernardu Bisaku iz Raba, Kralja Tomislava 5, OIB: 95442044729 i II tuženiku Hrvoju Horvatiću iz Karlovca, Ivana Šimunića 8, OIB: 15810662835, da solidarno tužitelju Željku Pavličeviću iz Zagreba, Vladimira Varičaka 18, OIB: 48678687987, podmire tražbinu zakonskih zateznih kamata na iznos od 145.876,67 kn tekuće od 22. ožujka 2010. godine pa do isplate, i to po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine po stopi prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, kao i da tužitelju solidarno naknade trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 3.842,20 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 24. rujna 2019. godine pa do isplate, i to po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

Sud je temeljem odredbe članka 284. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13), I tuženiku Bernardu Bisaku i II tuženiku Hrvoju Horvatiću dostavio tužbu, odredio im rok za podnošenje odgovora na tužbu od 30 dana te sukladno odredbi članka 284. stavka 4. ZPP-a, odredio pripremno ročište, time da su I i II tuženik sukladno odredbi članka 284. stavka 5. ZPP-a, upozoreni da ako je udovoljeno uvjetima za donošenje presude zbog ogluhe, sud neće

održati pripremno ročište, nego će strankama dostaviti pisani otpravak presude, odnosno I i II tuženik su upozoreni da će se donijeti presuda kojom se prihvaća tužbeni zahtjev ukoliko ne podnesu odgovor na tužbu u roku koji im je odredio sud.

Tuženici nisu podnijeli odgovor na tužbu.

Budući da osnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz činjenica navedenih u tužbi, a te činjenice nisu u suprotnosti s dokazima koje je podnio tužitelj, a ne postoje ni općepoznate okolnosti iz kojih proizlazi da su I i II tuženika spriječili opravdani razlozi da podnesu odgovor na tužbu, to je valjalo temeljem članka 331.b. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje u tekstu: ZPP), presuditi kao u izreci ove presude (članak 338. stavak 5. ZPP).

Odluka o visini stope zatezne kamate na glavno potraživanje temelji se na odredbi 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje u tekstu: ZOO).

Odluka o trošku parničnog postupka tužitelja temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a, odredbi članka 155. stavka 1. ZPP-a te odredbi članka 161. stavka 3. ZPP-a.

Trošak postupka tužitelja čini nagrada za rad sukladno vrijednosti predmeta spora od 11.000,00 kn i važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 69/93, 87/93, 16/94, 11/96, 91/04, 37/05, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, u daljnjem tekstu: Tarifa), i to; za sastav tužbe od 9. siječnja 2018. godine u visini od 100 bodova (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), za sastav podnesaka od 9. ožujka 2018. i 15. studenog 2018. godine, za svaki u visini od po 25 bodova (Tbr. 8. toč. 3. Tarife), za pristup na ročišta 15. studenog 2018. i 18. srpnja 2019. godine, za svako u visini od po 25 bodova (Tbr. 9. toč. 5. Tarife) i za pristup na ročište 20. rujna 2019. godine u visini od 50 bodova (Tbr. 9. toč. 2. Tarife), odnosno ukupno 250 bodova ili 2.500,00 kn, plus PDV 25% (Tbr. 42. Tarife) u iznosu od 625,00 kn, što ukupno iznosi 3.125,00 kn, čemu treba pribrojiti trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 400,00 kn te trošak sudske pristojbe za presudu zbog ogluhe u iznosu od 200,00 kn, u skladu s Tarifom o visini sudskih pristojbi, koja je sastavni dio Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 125/11 i 157/13), kao i materijalni trošak s osnova predujma za izlazak sudskog dostavljača radi dostave pismena II tuženiku Hrvoju Horvatiću putem sudskog dostavljača zamolbenog suda, a u iznosu od 117,20 kn, što sveukupno iznosi 3.842,20 kn.

Kamata na trošak parničnog postupka određena je temeljem odredbe članka 30. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 73/17), a ista teče od dana donošenja presude suda prvog stupnja pa do isplate.

Odluka o visini stope zatezne kamate na dosuđeni parnični trošak temelji se na odredbi 29. stavka 2. ZOO-a.

Sud tužitelju nije priznao zatraženi trošak sastava podnesaka od 6. ožujka 2018., 17. svibnja 2018. i 18. ožujka 2019. godine jer isti nisu bili potrebni radi vođenja ovog parničnog postupka, kao niti zatraženi trošak pristupa na ročište za donošenje, objavu i uručenje presude jer tužitelju nije nastao taj trošak, pa je zahtjev za naknadu tih troškova protivan odredbi članka 155. stavka 1. ZPP-a.

U Zagrebu, dana 24. rujna 2019. godine

Sudac:
Gordana Zorica, v.r.

Upuća o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana od dana dostave prijepisa iste u tri istovjetna primjerka putem ovog suda na Županijski sud.

Presuda zbog ogluhe ne može se pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. I tuženiku
3. II tuženiku

Za točnost otpisaka-ovlaštenu službenik:
Marija Bariček

